

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Grünbaum: At befolkningen med spænding har set hen til resultatet af vore forhandlinger i folketingets skatteudvalg, er der vel ikke tvivl om. Ej heller om, at skuffelsen over det resultat, der nu foreligger, er meget stor. Finansministerens og dermed regeringens og de tre regeringspartiers forslag til udskrivningsprocent betyder jo, at der i næste finansår og med virkning allerede fra begyndelsen af 1970 vil blive gennemført en voldsom stigning i indkomstskatten, en så voldsom stigning, at den må betegnes som fuldstændig urimelig.

Regeringen synes grebet af panik. Dens økonomiske politik er slået fejl, og nu skal der altså, koste hvad det vil for såvel skatteydere som for dansk erhvervsliv, tages skatter ind til denne regering så kraftigt, at statsministeren vel så formentlig forestiller sig, at han og hans regering kan få lidt ro, i hvert fald på den front, i resten af perioden indtil næste valg. Det er vel, når alt kommer til alt, det, der ligger bag regeringens helt urimelige forslag til skatteudskrivning i forbindelse med kilde-skattens iværksættelse.

Skulle man så samtidig få givet selve kilde-skatten en væsentlig del af ansvaret for denne urimelige skattestigning, så er det vel heller ikke regeringen og statsministeren ganske uvelkomment. Det er nok på disse to punkter, man skal søge forklaringen på, at det praktisk taget har været umuligt at få optaget en reel forhandling. Rent bortset fra det højst besynderlige, at det materiale vedrørende skønnet over den statsfinansielle stilling i 1970-71, som skulle give selve grundlaget for udvalgets vurdering af udskrivningsprocentens størrelse, først kom frem til udvalget den 27. maj, dvs. kun en uge før betænkningen skulle afgives. Hverken finansministeren eller statsministeren har i øvrigt gjort noget som helst for at få optaget nærmere kontakt med oppositionen, således som det dog normalt ville ske i en så vigtig sag, og som det

altid skete under den socialdemokratiske regering.

Det vil nok undre offentligheden, når jeg siger, at der med finansministeren kun har været ét samråd, der kunne minde lidt om en forhandling, men også kun meget lidt. Det var alt, hvad regeringen orkede i denne sag.

I øvrigt meddelte finansministeren på dette ene møde, at der ikke ville komme andre forslag fra regeringen, heller ikke — og det var svar på et direkte spørgsmål fra mig — om den lempelse på de 300 mill. kr., der havde været nævnt i Berlingske Tidende som en mulighed. Dagen efter blev det oplyst i regeringspressen, at de tre regeringspartier ikke havde kunnet enes om, hvordan denne lempelse i regeringens forslag skulle ske, om det skulle være ved en reduktion af udskrivningsprocenten til 92 eller ved en ændring af selve skalaen. Og når de tre regeringspartier ikke kan enes, ja, så skal det altså gå ud over skatteyderne. Det er ganske afslørende for denne, som den er blevet kaldt, „de næstbedste løsnings regering“. Her kom i øvrigt hverken den næstbedste eller nogen anden løsning. Uenigheden mellem de tre regeringspartier kostede simpelt hen skatteyderne 300 mill. kr.

Det er også karakteristisk for de forhold, der nu råder i folketinget, at spørgsmålet om lempelsen på disse 300 mill. kr. overhovedet ikke kom til forhandling i udvalget. Hele landet læser i aviserne, at der forhandles mellem de tre regeringspartier om en sådan lempelse, men i selve folketingsudvalget kunne man ikke få denne forhandling. Man må spørge: er dette ansvarlig politik? Er det ansvarligt over for folketinget? Er det ansvarligt over for borgerne? Jeg retter spørgsmålet til statsministeren, der til syvende og sidst må have ansvaret for denne sags behandling. Statsministeren interesserer sig jo i særlig grad for spørgsmålet om en regerings og en oppositions ansvarlighed. Det vil sikkert interessere befolkningen at høre statsministerens svar på dette spørgsmål.

Efter min opfattelse er regeringen efter det, der er sket, simpelt hen nødt til at gennemføre en lempelse i sit forslag, i hvert fald på de 300 mill. kr. Der er tid endnu.